

РЕШЕНИЕ

№ 23886

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 18.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **673** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС във връзка с чл. 203 и следващите от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба с вх. № 1684/19.01.2026 г. по описа на АССГ, подадена от К. Д. И., с адрес – [населено място], като се иска Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да бъде осъдена да заплати обезщетение в размер на 43 999 евро за неимуществените вреди, причинени в периода от 04.01.2021 г. до 17.05.2021 г. от незаконосъобразното бездействие на ответника да предостави на ищеца безвъзмезден достъп до служебен телефон, ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

Твърди се, че ищецът е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – П., когато на 04.03.2020 г. му бил наложен заповед за личната партида. При това не можел да си закупи фонокарта от лавката на затвора, за да ползва разположените телефонни апарати и да разговаря с родителите си, които били болни, близки, адвокати, които го представлявали пред различни съдилища – АССГ, АС – Кюстендил, АС – Пазарджик, РС – Пазарджик, СРС, с което не можел да осигури ефективната си защита по образуваните дела и загубил голяма част от тях. Поради това бил поискал с молби ползване на служебен телефон на основание чл. 86, ал. 5 ЗИНЗС във връзка с чл. 79, ал. 3 ППЗИНЗС. Молбите му за предоставяне на безвъзмезден достъп до телефон били оставени без уважение. Сочил молба от 25.08.2020 г. В резултат на горното претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в силни и интензивни по своя характер, с трайно отражение във времето негативни емоции, състояние и чувства на напрегнатост, безпокойство, тревога, нервност, страх, притеснение, несигурност, постоянно главоболие, безсъние, засилващо се чувство на несправедливост, загуба на вяра в правосъдието, накарняване на личните му права,

чест и достойство. Позовава се на заповеди от 03.10.2016 г. и 04.04.2017 г. на главния директор на ГДИН, с които се уреждало правото да бъде използван телефон. Именно поради отказа да бъде осигурена и предоставена възможност по време на престоя му в Затвора – П. да използва безвъзмездно телефон спрямо него било осъществено нечовешко, унизително и нехуманно отношение по чл. 3 ЗИНЗС.

В открито съдебно заседание ищецът К. Д. И., редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа иска и моли същият да бъде уважен като основателен и доказан. Претендира разноски по списък. Моли да се не се присъждат разноски на ответника. Оспорва се направеното от ответника възражение за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение. Заявява се, че адвокатът е участвал в производството, което не се изразявало само в процесуално представителство по делото.

Ответникът ГДИН, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан по съображенията, изложени в отговора на исковата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение с оглед фактическата и правната сложност на делото.

Изразено е становище за недопустимост на исковата молба поради образувано производство по адм. дело № 1324/2026 г. по описа на АССГ, в което се претендира обезщетение в размер на 44 999 евро за неимуществените вреди, причинени в периода от 08.12.2021 г. до 24.06.2022 г. от незаконосъобразното бездействие на ответника в Затвора – В. по повод запориране на личната му партида и невъзможността да си купи карта за телефонни разговори, съответно – поради непредоставяне на безвъзмезден телефон. Приема, че правният интерес трябва да е личен и непосредствен и да съществува към момента на искането и произнасянето на съда, като сочи, че И. не е лишен от свобода и спрямо него не се извършват действия или бездействия, които биха могли да осъществяват забраната по чл. 3 ЗИНЗС. По аргумент от чл. 79, ал. 3 ППЗИНЗС в случая не се касаело за тежки семейни проблеми или спешни правни основания, за да възниквало задължение на началника на затвора да уважи искането на И.. По тези съображения моли делото да бъде прекратено, алтернативно – да бъде отхвърлен предявеният иск. Претендира разноски.

В писмени бележки мотивира подробно становището си за изтекла погасителна давност. Исковата молба била недопустима, явно необоснована по смисъла на критерия по чл. 35, § 3 от КЗПЧОС и на протокол № 14 към нея. Соци, че в случая е налице злоупотреба с право предвид броя дела, които са образувани пред АССГ с искане за обезщетяване на неимуществени вреди в особено големи размери. Допълва, че в нито една от молбите на ищеца не било отправено искане за провеждане на телефонен разговор по чл. 79, ал. 1 ППЗИНЗС. При това моли делото да бъде прекратено, алтернативно – да бъде отхвърлен предявеният иск. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, счита предявеният иск за основателен, като размерът на обезщетението следвало да се определи по справедливост.

Въз основа на твърденията на страните и приложенияте по делото писмени доказателства Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав установи следното от фактическа страна:

Не е спорно, че за периода от 04.01.2021 г. до 17.05.2021 г. К. Д. И. е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – П..

Не са представени по делото доказателства, че в същия период лицето е отправило искания до началника на Затвора – П., за да ползва безплатно телефон. Представените и в съдебно заседание не се отнасят до процесния период, а за 2020 г.

По делото са приети:

- справка от АССГ, видно от която в процесния период ищецът е имал заведени няколко дела, но по три от тях - адм. дела № 2636/2020 г., № 6929/2020 г. и № 626/2021 г., има назначен адвокат;

- справка от АС - Кюстендил и АС - Пазарджик, видно от които в процесния период ищецът е имал заведени дела, но не е бил представляван от адвокат;

- справка от РС - Пазарджик, видно от която в процесния период ищецът е имал заведени няколко дела, но само по две от тях - гр. дело № 3080/2020 г. и гр. дело № 1230/2021 г., в процесния период са били назначени процесуални представители, както следва от 28.01.2021 г. и от 14.05.2021 г.;

- справка от СРС, видно от която в процесния период ищецът е имал заведени няколко дела, но по тях са назначени процесуални представители извън процесния период;

- договор за прехвърляне на вземания срещу издръжка и гледане от 31.10.2018 г., въз основа на който от името на ищеца прехвърлител се прехвърля на 29.09.2020 г. сумата в размер на 7000 лева по сметката на Ц. М. И. /дарен, майка/;

- прехвърляне на сумата в размер на 200 лева по сметка на Затвор – П. /набирателна/ на 06.01.2021 г.;

- писмо от 21.07.2023 г. на началника на Затвора – В., относно наложени запори върху личната партида и вземания на ищеца, като са цитирани две изпълнителни дела в процесния период, задълженията, по които са погасени и запорите са вдигнати;

- два броя запорни съобщения на ДСИ РС - Пазарджик от 06.01.2021 г. и 11.09.2020 г., като с първото се налага заповед за заповед върху личната партида на сумите, получавани по пощенски записи, както и на суми при евентуално положен труд, а с второто – върху 1/3 част от постъпващите по личната партида суми;

- трансфер за януари 2021 г. относно наложен заповед за сумата в размер на 200 лева;

- заповед от 03.10.2016 г. на главен директор на ГДИН, издадена на основание чл. 13, ал. 2, т. 1 във връзка с чл. 86, ал. 1, т. 5 ЗИНЗС, видно от която на лишените от свобода се осигурява достъп до телефонен пост с неограничен брой телефонни абоната и без ограничение в продължителността на разговора, като телефонните разговори са за сметка на лишените от свобода; последните могат да закупуват фонокарти от лавката на затвора, както и да получават такива по време на свиждане или чрез кореспонденция от близките си;

- справка от Затвора – П., видно която ищецът е излежавал присъда при тях от 27.06.2019 г. до 17.05.2021 г., като всички суми за периода от 27.06.2019 г. до 02.03.2020 г. били на разположение, след което сумите са удържани и превеждани с оглед наложени запори /по изп. дело на ДСИ РС – Пазарджик № 20205220400007 и № 20205220401036/; лицето е било приведено в Затвора – С. за времето от 17.03.2021 г. до 25.03.2021 г.; липсата на движение по партидата на лицето след 31.03.2021 г., на която дата средствата му са разходвани в лавката на Затвора – П.; доказателства, че в процесния период на дати 05.02.2021 г., 18.03.2021 г. и 19.04.2021 г. бащата на ищеца Д. К. И. му изпраща суми на името на други лишени от свобода, както следва чрез Л. П. К. и Д. П. Г.;

- заповед от 04.04.2017 г. на ВПД главен директор на ГДИН, видно от която лишените от свобода провеждат телефонни разговори по реда, определен със заповедта от 03.10.2016 г.

Изслушани са свидетелските показания на лицето Н. Н. А., които съдът кредитира като обективно дадени и в съответствие със събрания по делото доказателствен материал. Заявява, че ищецът е имал наложен заповед върху личната му сметка /партида/ и нямал възможност да си купи нищо от лавката. Сочи, че който не разполага с фонокарта и има наложен заповед на личната му сметка, няма как да си закупи фонокарта, но и няма как да се обажда за сметка на бюджета на затвора, да иска безплатно да поддържа комуникация с адвокат, с близките си. Началникът не бил разрешавал да се обаждат безплатно, въпреки че имали право. Началникът на затвора не бил разрешил достъп

на К. Д. И. до служебния телефон на затвора. Имало е случаи, в които разрешавал на лишените от свобода, но не често. И. нямал връзка с адвокатите си, не знаел как вървят делата му, нямал контакт и с близките си. Оставил у свидетеля впечатление, че бил отчаян, неспокоен, безсилен, като не можел да спи, ядосвал се, че не може да си организира делата и не знаел какво се случва с тях. Тези възприятия били непосредствени предвид комуникацията им в Затвора – П., въпреки че били в отделни килии, всеки ден се виждали.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав формира следните правни изводи:

Искът е допустим като подаден от лице с активна процесуална легитимация, което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди, и е насочен срещу юридическото лице, в структурата на което са лицата, от чиито незаконосъобразни бездействия се твърди, че са причинени вредите /чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, чл. 128, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, чл. 204, ал. 4 АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 205, ал. 1 АПК във връзка с чл. 285, ал. 2 ЗИНЗС във връзка с чл. 12, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС/.

Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК „искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите“, като в § 1, т. 1 от ДР на АПК е дадена легална дефиниция на административен орган – „органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги“. Тъй като прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода, сред които и затворите, се осъществяват от ГДИН, а изпълнението на наказанията е насочено към постигането на неговите цели чрез зачитане на правата и достойнството им /чл. 2, т. 3 ЗИНЗС/, то в конкретния случай ответник е ГДИН /чл. 12, чл. 41, ал. 1 ЗИНЗС/ и именно срещу него е подаден искът, по който е образувано съдебното производство. Извършителите на незаконосъобразното бездействие са служителите в Затвора – П., имащи правомощията да извършват фактически действия, за да предотвратят подлагането на осъдените на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение и поставянето им в неблагоприятни условия.

Съгласно т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС: „при незаконни актове началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“.

Съгласно чл. 204, ал. 4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Спазено е изискването по чл. 110 от ЗЗД, приложим на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ, регламентиращ общата петгодишна давност за инициране на производство за присъждане на обезщетение. Последното е преюдициален въпрос, чийто отговор определя и една от предпоставките за основателност на предявения иск за вреди.

Следва да бъде уточнено, че от ответника е обективизирано възражение за изтекла погасителна давност на иска. В конкретния случай се твърди от ищеца, че незаконното бездействие не е преустановено, като се сочи период на осъществяването му от 04.01.2021 г. до 17.05.2021 г. Дори и да се приеме, че бездействието е преустановено именно на дата 17.05.2021 г., когато ищецът е бил приведен в Затвора – В., то предявяването на исковата молба е преди изтичане на

петгодишния давностен срок.

„Принципно, въпросът за изтекла погасителна давност /бел. моя/ такъв по съществото на делото и по основателността на иска. Той е неотнормим към предпоставките за упражняване на правото на иск. Давността е институт на материалното право и не засяга субективното право, чиято защита се търси в процеса, а касае само правото на иск. Давността не се прилага служебно /чл. 120 от ЗЗД/, може да бъде прекъсвана или спирана и затова основателността на възражението на длъжника за давност подлежи на установяване в процеса, както и останалите правнорелевантни факти и обстоятелства. При изтичане на погасителната давност се погасява само правото на иск /на принудително изпълнение/, не и самото субективно право, чиято защита се търси, поради което носителят му остава активно легитимиран да предяви иска за вземане, погасено по давност. При направено възражение за изтекла погасителна давност, съдът следва да се произнесе със съдебния си акт по съществото на делото, след установяване на фактите във връзка с възражението, изслушване на възражението на другата страна за неизтекъл давностен срок, за неговото спиране или прекъсване и т. н.“ /ТР № 1 от 04.02.2013 г. по тълк. дело № 2/2012 г., ОСНК на ВКС/. Съобразявайки горното, съдът намира, че в случая искът не е погасен по давност. Разгледан по същество, искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

1. Съгласно чл. 3 ЗИНЗС „осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. За нарушение се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаят чувство на страх, незащитеност или малоценност“.

Съгласно чл. 284, ал. 1 и ал. 2 ЗИНЗС „държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. В случаите по чл. 3, ал. 2 съдът взема предвид кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които се е изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора“.

Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 1 от АПК, към която препраща чл. 285, ал. 1, изр. първо ЗИНЗС, физическите лица могат да предявят иски за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 3 от ЗОДОВ.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове“. Увреждането на физическите лица, в случая претърпяването на имуществени и неимуществени вреди, представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/,

противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка с настъпилата вреда. За целите на закона е от значение не съществуването на някаква причинна връзка, а същата да е пряка и непосредствена. Под преки вреди следва да се разбират онези, които са типична, нормално настъпваща по време и място последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното действие или бездействие, установения за незаконосъобразен акт. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред.

2. Съобразявайки изложеното по-горе и разпоредбите на чл. 284, ал. 1 и ал. 2 ЗИНЗС, се формира извод, че следва да са кумулативно налични предпоставките:

- нарушение на забраната по чл. 3 ЗИНЗС – бездействие на специализирани органи по изпълнение на наказанията, което следва да е незаконосъобразно;
- настъпили неимуществени вреди в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението по чл. 3 ЗИНЗС;
- пряка и непосредствена причинна връзка между установеното нарушение по чл. 3 ЗИНЗС и настъпилия вредоносен резултат, чието обезщетение се претендира.

3. За да бъде квалифицирано едно бездействие като незаконосъобразно такова, е необходимо да бъде установено неизпълнение на задължение за фактическо действие от страна на административен орган или на длъжностно лице от администрацията, като е необходимо да съществува нормативно установено задължение за изпълнение на това действие. Незаконосъобразното поведение следва да е проявено при или по повод административна дейност.

Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 5 ЗИНЗС лишените от свобода имат право на телефонна връзка по ред и начин, определени от главния директор на ГДИН. Целта на тази връзка е формулирана в чл. 72 от ППЗИНЗС, съгласно която разпоредба „администрацията на затвора съдейства активно на лишените от свобода за поддържане и съхраняване на семейните връзки и контакти с външния свят - свиждания, кореспонденция и телефонни разговори, като осигурява подходящи условия за това“.

Съгласно чл. 79, ал. 1 ППЗИНЗС „лишените от свобода провеждат телефонни разговори за своя сметка чрез телефонен апарат от доставчик на телефонни услуги“. Правилата за провеждане на телефонни разговори от лишените от свобода, чрез фонокарти, са уредени в заповеди от 04.04.2017 г. на ВПД главен директор на ГДИН и заповедта от 03.10.2016 г. на главен директор на ГДИН. Не е спорно, че закупуването на фонокарти е чрез лични средства на лишените от свобода, като в случая по отношение сметката на **К. Д. И.** се установява налагането на заповед и удържането на сума в общ размер от 200 лева единствено за месец януари 2021 г. За останалите месеци – февруари, март, април, до 17.05.2021 г. не се установява удържането на каквито и да е било суми от сметката на ищеца. Не се доказва, че лицето не е разполагало със средства именно поради наложения заповед, доколкото и сумите, които са постъпвали по негова сметка, вкл. и поради превеждането на обезщетения по повод дела, които е водил ищецът и са приключили в негова ползва, са били прехвърляни по сметка на майка му въз основа на писмени молби и договор за издръжка и гледане от 2018 г. Косвен извод, че лицето разполага със средства, може да се формира и въз основа на доказателствата по делото, че баща му е изпращал пари чрез адресати – други лишени от свобода.

Дори и да се приеме безспорно, че лицето не разполага със средства, за да си закупи фонокарти, на анализ подлежи и факта дали началникът на Затвора – П. е следвало да предостави безвъзмезден достъп до служебен телефон.

Съгласно чл. 79, ал. 3 ППЗИНЗС „по изключение с разрешение на началника на затвора на лишените от свобода се предоставя безвъзмезден достъп до служебен телефон във връзка с тежки семейни проблеми или спешни правни основания. Разрешението за използване на служебен телефон се записва в специален дневник“. По делото няма данни, че **К. Д. И.** в процесния период от 04.01.2021 г. до 17.05.2021 г. е отправил молби до началника на Затвора – П. за предоставяне на безвъзмезден достъп до служебен телефон и по отношение на същите е получил отказ. Представените като писмени доказателства молби са от 2020 г., т.е. извън процесния период. От свидетелските показания не се установява също, че ищецът е поискал предоставяне на безвъзмезден достъп до служебен телефон, но му е отказано, като от представеното копие на специалния дневник по чл. 79, ал. 3 ППЗИНЗС се установява, че на други лишени от свобода е предоставен безвъзмезден достъп до служебен телефон, което се заявява и лично от свидетеля.

Отделно, разпоредбата чл. 79, ал. 3 ППЗИНЗС регламентира изключение от правилото на чл. 79, ал. 1 ППЗИНЗС, което се допуска от началника на затвора при наличието на една или и двете предпоставки - тежки семейни проблеми или спешни правни основания.

В случая ищецът не доказва нито една от предпоставките. Не се представят доказателства относно здравословното състояние на родителите му и братята му, което да изисква провеждане на разговори с тях. Наличието на други тежки семейни проблеми нито се сочи, нито за такива се представят доказателства.

Не се доказва, че провеждането на разговори с адвокатите по водените от ищеца дела представлява спешно правно основание. От писмените справки на СРС, АС - Кюстендил и АС – Пазарджик не се установява в процесния период осъществяване на процесуално представителство от адвокат по водени от ищеца дела. По отношение на водените пред РС – Пазарджик дела се констатира назначаването на процесуални представители, като несъстоятелно е твърдението на ищеца, че адвокатите му поради разходи не идвали на място в затвора и това ограничавало защитата му. Напротив – в конкретната хипотеза се касае за едно и също населено място, в което се намират ищецът, и съдът, пред който е образувал производство. Що се отнася до водените пред АССГ дела, се констатира, че само по отношение на три от тях **И.** е имал назначен адвокат. По първото от тях - адм. дело № 2636/2020 г. адвокатът е назначен на 27.01.2021 г. и е осъществил процесуално представителство, като решението, с което е отхвърлен искът, е отменено, а делото – върнато за ново разглеждане, в което производство след направена справка се установи, че лично и чрез назначения адвокат **И.** е защитил правата си. Дори и косвено да се приеме, че отхвърляне на иска с решението по адм. дело № 2636/2020 г. е резултат от непровеждане на някакви разговори с назначения адвокат, то в случая липсата на комуникация е предположение, доколкото не са представени доказателства и не са направени доказателствени искания от страна на ищеца за установяване на това обстоятелство. По второто от тях - адм. дело № 6929/2020 г. е назначен процесуален представител на 15.04.2021 г., който е взел участие в проведеното на 08.06.2021 г. открито заседание с участието и на ищеца, т.е. не би могъл да се направи извод за липсата на каквато и да е била комуникация между процесуалния представител и ищеца, доколкото и такава не се дължи единствено по телефон. По третото от тях - адм. дело № 626/2021 г. е предоставена правна помощ едва на 08.06.2021 г., т.е. не се доказва, че ищецът е бил възпрепятстван да осъществи контакт с адвоката си.

Дори и да се приеме, че ищецът е имал нужда да се свърже с адвокат по повод делата, образувани пред АССГ и РС – Пазарджик, за които сочат приетите като доказателства справки, вкл. и с оглед консултация по някакъв правен въпрос, то не е достатъчно да се аргументира нарушение на чл. 79, ал. 3 ППЗИНЗС, а оттам и на нарушение по чл. 3 ЗИНЗС. Това е така, тъй като разпоредбата на чл. 79, ал. 3 ППЗИНЗС изисква спешност на правното основание, а тази спешност следва да

бъде доказана.

В случая не е доказано нарушението по чл. 3 ЗИНЗС.

Що се отнася до възражението на ответника за недопустимост на иска поради образувано производство по адм. дело № 1324/2026 г. по описа на АССГ, то е неоснователно, доколкото се касае за претендиране на вреди за друг период и причинени на друго място.

4. Неимуществените вреди не се нуждаят от доказване.

Съгласно чл. 284, ал. 5 във връзка с ал. 1 ЗИНЗС настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното. Доказването на настъпването на неимуществени вреди, за които нормата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС е въвела оборима презумпция, не подлежи на главно доказване от ищеца, а на оборване от ответника по пътя на обратното доказване, което всъщност следва да бъде пълно.

В случая ответникът не успя да обори настъпването на неимуществени вреди предвид разпределената доказателствена тежест. Поради това и съдът намира за безспорно, че по отношение на ищеца са настъпили неимуществени вреди.

5. Съгласно мотивите на ТР № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС „държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.“.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ „държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.“. С оглед горното и разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се установи наличие на причинно-следствена връзка между претърпените вреди и незаконосъобразното бездействие.

Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая обаче причинно-следствена връзка между твърдяното бездействие и сочените като причинени вреди не се доказва. Този извод се следва именно от липсата на нарушение. Дори и да се приеме, че лицето е страдало от липсата на комуникация със семейство и адвокати, то не се доказва, че е направило каквито и да е било опити в процесния период за осъществяване на връзка по телефон, които са били възпрепятствани от администрацията на затвора. След като няма нарушение, няма как на лицето да са му причинени неимуществени вреди от такова, като неимуществените вреди са последица именно от специфичното положение на лицето като лишен от свобода и мястото, където се е намирало то. Не се установява и, че твърдените неудобства от липсата на възможност **К. Д. И.** да провежда телефонни разговори, да са причинили емоционално страдание със степен над неизбежното ниво, болки, страдания и морални вреди по-големи от обичайните за всяко лице, което е лишено от свобода при тези условия. Действително, според показанията на разпитания по делото свидетел, ищецът се чувствал безсилен и безпомощен, но това по никакъв начин не може да се обвърже с твърдяното в исковата молба бездействие на затворническата администрация.

6. Липсата на елементи за ангажиране отговорността на държавата по реда на чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС и чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е предпоставка искът на **К. Д. И.**, да бъде отхвърлен като основателен.

7. При това следва да бъде отхвърлено като неоснователно акцесорното искане за присъждане на

законната лихва върху сумата, представляваща обезщетение, от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

Разноски:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС и чл. 24, изр. второ НЗПП в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро /след превалутиране/.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искова молба с вх. № 1684/19.01.2026 г. по описа на Административен съд София-град, подадена от К. Д. И., с адрес – [населено място], с която се иска Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да бъде осъдена да му заплати обезщетение в размер на 43 999 евро за неимуществените вреди, причинени му в периода от 04.01.2021 г. до 17.05.2021 г. от незаконосъобразното бездействие на администрацията на Затвора – П. да му бъде предоставен безвъзмезден достъп до служебен телефон, ведно със законната лихва върху сумата от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА К. Д. И., ЕГН [ЕГН], с настоящ адрес – [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 32, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, със седалище в [населено място], сумата в размер на 66,47 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред тричленен състав на Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: